

Arrest

nr. 257 101 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 22 februari 2021 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2020 dient verzoekster voor haar en afzonderlijk voor haar kind een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar tante mevr. F.C., van Nederlandse nationaliteit.

Op 9 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aanvraag van het kind de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 maart 2021. Op 22 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Tegen

voormelde beslissingen dienen verzoekster en de vader van het kind een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer X;

Op 9 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 maart 2021. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2020 werd ingediend door

Naam: C.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Zaio

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.09.2020 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde C. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1. 2° van de wet van 15 12 1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; .. '

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.02.2017 met visumsticker en in- reissstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde op 07.11.2019

- attestatie du revenu' n°(...) dd. 18.09.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene in het jaar 2019 geen enkele vorm van inkomsten had. Enkel het hebben van geen inkomsten in 2019 toont niet aan dat betrokkene voordien geen inkomsten had of steun heeft gekregen via de lokale overheden.

- 'attestation administrative' n°(...) dd. 16.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene sinds januari 2018 samenwoont met de referentiepersoon op een adres in de buurt Quartier El Amal Zaio'. In dit attest wordt ook vermeldt dat de referentiepersoon zich momenteel in het buitenland bevindt.

- 'attestation administrative n°(...) dd. 17.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene volledig ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Er wordt niks voorgelegd (buiten de voorgelegde geldstortingen) waaruit dit effectief moet blijken.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.01.2018, 28.02.2018, 30.04.2018, 25.05.2018, 28 06.2018, 29 07.2018, 31.08.2018, 27.09.2018, 29.10.2018, 28.11.2018, 28

12.2018, 31.01.2019, 28.02.2019, 29.03.2019, 30.04.2019, 30.05.2019, 27.06.2019, 31.07.2019, 31.08.2019 en 28.10.2019. Betrokkene wordt slechts voor 2 jaar financieel gesteund door de referentiepersoon.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: betaalspecificaties (Bedrijfstak-pensioenfondsen schoonmaak- en glazenwassersbedrijf) voor de maanden januari 2018, januari 2019 en mei 2020; Jaaropgave 2015, 2016, 2017, 2018 en 2019 SVB; Pensioenoverzicht 2018 en 2019

- ongedateerde verklaringen van lidmaatschap De Voorzorg op naam van zowel betrokkene en haar minderjarige dochter als de referentiepersoon

- attesten dd. 30.10.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar minderjarige dochter als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt

- registratiebewijs huurovereenkomst; de huurovereenkomst zelf werd niet voorgelegd

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 04.09.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene met afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Op 22 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan C. S.

geboren te Zaio, op (...)1991

van Marokkanse nationaliteit,

verblijvende te (...),

bevel gegeven de genaamde B., M.,

geboren te Zaio, op (...)2017,

van Marokko nationaliteit

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel, gericht tegen de bijlage 20, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, tweede lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Op datum van 04/09/2020 heeft verzoekster een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie nl. met haar Nederlandse tante Mevr. C. F. NN: (...).

Op 09/02/2021 werd er een Bijlage 20 en een Bijlage 38 getroffen opzichts verzoekster en haar kind en deze beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekster op 04/03/2021. Tegen deze eerste beslissing stelde verzoekster afzonderlijk een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit een simpele lezing van deze (eerste) Bijlage 20 blijkt immers dat deze bestemd was voor verzoekster haar minderjarig kind en dat er geen afzonderlijke beslissing was genomen voor verzoekster of minstens was deze - zoals wordt voorgehouden door verwerende partij - wél beschikbaar, maar wegens een vergissing nog niet aan verzoekster betekend.

Na vaststelling van deze vergissing en confrontatie met verwerende partij en de Dienst Vreemdelingzaken van Stad Hasselt, stelde de bevoegde ambtenaar het navolgende op 25/03/2021:

"Beste mijnheer H,

Wij ontvingen een mail van DVZ dat de beslissing van mevrouw ontbrak in het dossier.

Wij hebben deze opnieuw ontvangen. Kan u mevrouw vragen om deze bij ons te komen tekenen en ophalen ?

Alvast onze excuses voor het ongemak!

Mvg,

Er blijkt overduidelijk dat Stad Hasselt de beslissing van verzoekster pas echter op 25 maart '2021 heeft ontvangen vanwege verwerende partij. Niets sluit uit dat verwerende partij - eenmaal geconfronteerd met deze informatie - nog lukraak een beslissing heeft getroffen met een retroactieve datum. De e-mail correspondentie met Stad Hasselt spreekt duidelijk over een beslissing dat ontbrak (ontbrak, h. ontbroken: niet aanwezig zijn van iemand die of iets wat aanwezig hoort te zijn, missen) in het dossier en dat deze opnieuw werd ontvangen.

Het is frappant dat bij de kennisgeving van de eerste beslissing (Bijlage 20 en Bijlage 38) de ambtenaar van Stad Hasselt deze vergissing niet heeft kunnen vaststellen; namelijk dat voor de wettelijke vertegenwoordiger (in casu verzoekster) er geen beslissing voorhanden was en zulks niet onmiddellijk heeft gemeld aan verwerende partij.

De logische verklaring hiervoor is dat er op 04/03/2021 nog geen beslissing was genomen voor de afzonderlijke aanvraag van verzoekster. De stelling vanwege de ambtenaar van Stad Hasselt dat er bij het verwerken "hier per ongeluk 2 x de beslissing van het kind werd betekend ipv de 2 aparte beslissing" waarvoor "nogmaals onze excuses hiervoor", raakt kant noch wal, aangezien uit het AD onstuitbaar blijkt dat er geen dubbele kennisgevingen plaatsvonden.

Aangezien Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing nam binnen de zes maanden na de aanvraag gezinshereniging vanwege verzoekster, diende er ambtshalve een F kaart afgeleverd door de gemeente van 3500 Hasselt.

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

"het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. "

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geert enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Er kan geen enkel objectief element worden gepuurd uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat verwerende partij binnen de wettelijke termijn van zes maanden effectief een beslissing heeft genomen aangaande de procedure gezinshereniging ex art. 47/1, 2° vreemdelingenwet, met dien verstande dat de gemeente aan verzoekster terecht een F kaart diende af te leveren.

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoekster.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij tevens heeft nagelaten om de bestreden beslissing ter kennis te brengen aan verzoekster binnen de wettelijke termijn van zes maanden. De kennisgeving heeft echter pas - in de hypothese dat er tijdig een beslissing werd genomen - op 29/03/2021 plaatsgevonden, wat niet door de beugel kan.

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoekster diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

De stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoekster kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoekster precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn.

Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.”

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet werd genomen binnen de termijn van zes maanden zoals bepaald in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet en de gemachtigde diende haar een 'F-kaart' af te leveren zoals bepaald in artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit.

De Raad stelt vast dat verzoekster de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op 4 september 2020.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op de situatie waarbij een verblijfsrecht werd erkend, terwijl *in casu* het verblijfsrecht werd geweigerd. Bovendien stelt de Raad vast dat het verblijfsrecht werd geweigerd op 9 februari 2021, bijgevolg ruim binnen de (maximum)termijn van zes maanden aangezien de beslissing ten laatste op 5 maart 2021 diende te worden genomen. Waar verzoekster meent dat de bestreden beslissing pas werd genomen nadat de weigeringsbeslissing voor haar dochter werd genomen, kan zij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat beide beslissingen tot weigering van verblijf werden genomen op 9 februari 2021. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de verwijzing naar de e-mail van de bevoegde ambtenaar van de stad Hasselt niet dienstig is, nu deze geen toegang heeft tot het volledige administratief dossier, gelegen op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch enkel op de beslissingen die hem werden overgemaakt.

Verzoekster vervolgt dat de bestreden beslissing niet enkel diende genomen te worden vóór het verstrijken van de termijn doch ook ter kennis diende te worden gebracht binnen de voorgeschreven termijn en dit met toepassing van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

De Raad benadrukt vooreerst dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijn conforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, *Pfeiffer* e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, *Angelidaki* e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, *Simmenthal*; HvJ 11 januari 2007, C-208/05, *ITC*; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, *Melki*; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, *Elchinov*; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Diallo verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Het staat niet ter betwisting dat de bestreden beslissing *in casu* te laat werd ter kennis gebracht zoals verzoekster opwerpt in haar verzoekschrift.

Verder wordt in het arrest Diallo aangegeven dat richtlijn 2004/38/EG geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1 van deze richtlijn

gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen. Er wordt in deze evenwel benadrukt dat *“volgens vaste rechtspraak van het Hof de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten [schept], maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht”* en dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaarten mee [brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen”*. Er wordt aangegeven dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”*. Er wordt dan ook geconcludeerd dat *“de richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*.

De ambtshalve afgifte van een verblijfskaart is bijgevolg enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. In deze kan worden vastgesteld dat de bewoordingen van artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet toelaten dat deze bepaling richtlijnconform wordt geïnterpreteerd. Concreet leidt dit ertoe dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet aldus dient te worden geïnterpreteerd dat binnen de dwingende termijn van zes maanden een beslissing dient te worden genomen en betekend, doch dat bij overschrijding van de termijn slechts een verblijfskaart kan worden verstrekt indien vaststaat dat aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Waar verzoekster betoogt dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn kan zij niet worden gevolgd. Uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de burger van de Unie of reeds deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de sanctie die in artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 vervat is voor de overschrijding van de beslissingstermijn – d.i. de automatische afgifte door de burgemeester of zijn gemachtigde van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – onverzoenbaar is met de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Het is onmogelijk om artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 op een richtlijnconforme wijze uit te leggen. De Raad dient voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten, gelet op de onverenigbaarheid ervan met artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest *Diallo*.

Het Hof van Justitie heeft zich intussen in het arrest *X tegen België*, C-706/18 van 20 november 2019, ook uitgesproken over deze kwestie in het kader van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Het Hof verwijst zelf evenwel naar de analogie met het arrest *Diallo*:

“34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.

38 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen rechtstreeks belang kan laten gelden bij dit onderdeel van het middel. Het overschrijden van de betekeningstermijn van zes maanden kan haar immers geen rechtstreeks voordeel opleveren, nu is vastgesteld dat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Verzoekster kan geen aanspraak maken op de reglementaire voorziene sanctie, met name de afgifte van een verblijfskaart zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat verzoekster niet voldoet aan deze voorwaarden. Uit de bespreking hieronder van het tweede middel zal blijken dat verzoekster ook met dit middel er niet in slaagt om de vaststelling, dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van het Unierecht, te weerleggen.

Bijgevolg kon aan verzoekster geen F-kaart worden afgeleverd door de gemeente.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, eerste lid, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.1.2 Theoretische uiteenzetting

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.3. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit kan er worden afgeleid dat verwerende partij in eerste fase ten einde een bijlage 19ter te verstrekken, het verwantschap met de Unieburger aan verzoekster moest verzoeken en indien verzoekster dit bewijs van haar familieband daarentegen niet overlegde, overeenkomstig artikel 44, om haar aanvraag te staven, de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging moest nemen, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Verwerende partij overhandigt geen bijlage 19ter in een dergelijke these.

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan verzoekster een bijlage 19ter werd toegekend op 04/09/2020. Er werd op deze bijlage 19ter de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van C. F. aangevinkt (in casu de Nederlandse tante van verzoekster).

Verwerende partij stelt dat verzoekster de navolgende stukken voorlegt (zie p. 1 bestreden beslissing) ten einde aan te tonen dat zij ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse tante en concludeert - na een korte schets van de stukken - dat zulks niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Verzoekster heeft inderdaad diverse stukken voorgelegd waarmede zij conform § 2, 2° van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit op geldige wijze aantoonde dat zij aan de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op haar van toepassing zijn vervult, dewelke analoog dient te worden gelezen met Art. 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Deze stukken dewelke integraal gekend zijn aan verwerende partij worden nogmaals hernomen in bijlagen. Ten overvoede blijkt dat verwerende partij deze documenten niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden OF bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Verwerende partij kan ter zake niet ernstig betwisten dat de aan verzoekster verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet op de lange periode en de hoegrootte van de geldstortingen. Verzoekster werd zonder twijfel minstens voor twee jaar financieel ondersteund en de eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd. De diverse financiële stortingen met één

zinsnede "betrokkene wordt slechts voor 2 jaar financieel ondersteund door de referentiepersoon" wegmoffelen, zonder te motiveren waarom deze verleende bijstand niet oprecht en structureel is, impliceert geen afdoende analyse en motivering.

Verzoekster toonde bovendien aan dat zij effectief onvermogen is. De DVZ mag een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.

Verwerende partij zoekt weder maal een stok om de hond te slaan door te stellen dat het niet uitgesloten is dat zij voor het jaar '2019 geen inkomen had en/of niet werd ondersteund door lokale overheden, wijl diezelfde overheden expliciet stellen dat verzoekster volledig ten laste werd genomen door de referentiepersoon. Verwerende partij stelt verder nog dat verzoekster "buiten de geldstortingen" niks meer voorlegt om dit te staven (sic).

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Voornoemd elementen volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel art. 47/1, eerste lid, 3° Vw. en art. 47/3 § 2 en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

3. Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de Bijlage 38:

Wat betreft de tweede beslissing de Bijlage 38, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Door een dergelijke handelwijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een Bijlage 38.

Bijgevolg dient dit Bijlage 38 tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins- en familieleven, schoolgang van het minderjarig kind en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de Bijlage 38 op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd."

3.4 Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 merkt de Raad op dat voormelde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit

wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekster niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat diverse stukken werden voorgelegd waarmede conform artikel 52, § 2, 2° van het vreemdelingenbesluit werd aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals voorgeschreven in de artikelen 40bis, § 2 en § 4 of artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan evenwel niet worden gevolgd waar zij verwijst naar de artikelen 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 september 2020 een aanvraag gezinshereniging indiende, in functie van haar Nederlandse tante. De bestreden beslissing is bijgevolg het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoekster op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekster betwist niet dat zij met toepassing van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van haar Nederlandse tante.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij gaat inwonnen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen “*land van herkomst*” en “*ten laste*”, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger “*begeleiden*” of zich bij hem “*voegen*”, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger “*voegt*” of de Unieburger “*begeleidt*” uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich mee dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient *in casu* verzoekster, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten *Jia* (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C423/12) dat de hoedanigheid van familielid “*ten laste*” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De thans bestreden eerste beslissing motiveert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk concreet wordt verduidelijkt waarom de voorgelegde documenten niet afdoende zijn om aan te tonen dat verzoekster afhankelijk was van haar tante.

Verzoekster wijst op de financiële steun van haar tante gedurende lange periode en via grote bedragen. Zij meent dat uit het motief waaruit blijkt dat deze steun niet als oprecht en structureel wordt beschouwd niet afdoende is. Zij toonde bovendien aan effectief onvermogen te zijn.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de voorgelegde stukken het volgende gemotiveerd:

- “- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.02.2017 met visumsticker en in- reissstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde op 07.11.2019*
- 'attestation du revenu' n°(...) dd. 18.09.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene in het jaar 2019 geen enkele vorm van inkomsten had. Enkel het hebben van geen inkomsten in 2019 toont niet aan dat betrokkene voordien geen inkomsten had of steun heeft gekregen via de lokale overheden.*
- 'attestation administrative' n°(...) dd. 16.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene sinds januari 2018 samenwoont met de referentiepersoon op een adres in de buurt Quartier El Amal Zaio'. In dit attest wordt ook vermeldt dat de referentiepersoon zich momenteel in het buitenland bevindt.*
- 'attestation administrative' n°(...) dd. 17.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene volledig ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Er wordt niks voorgelegd (buiten de voorgelegde geldstortingen) waaruit dit effectief moet blijken.*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.01.2018, 28.02.2018, 30.04.2018, 25.05.2018, 28.06.2018, 29.07.2018, 31.08.2018, 27.09.2018, 29.10.2018, 28.11.2018, 28.12.2018, 31.01.2019, 28.02.2019, 29.03.2019, 30.04.2019, 30.05.2019, 27.06.2019, 31.07.2019, 31.08.2019 en 28.10.2019. Betrokkene wordt slechts voor 2 jaar financieel gesteund door de referentiepersoon.*
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: betaalspecificaties (Bedrijfstaking-pensioenfondsen schoonmaak- en glazenwassersbedrijf) voor de maanden januari 2018, januari 2019 en mei 2020; Jaaropgave 2015, 2016, 2017, 2018 en 2019 SVB; Pensioenoverzicht 2018 en 2019*
- ongedateerde verklaringen van lidmaatschap De Voorzorg op naam van zowel betrokkene en haar minderjarige dochter als de referentiepersoon*
- attesten dd. 30.10.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar minderjarige dochter als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt*
- registratiebewijs huurovereenkomst; de huurovereenkomst zelf werd niet voorgelegd”*

De gemachtigde oordeelt in essentie dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag. In het ‘attestation du revenu’ wordt verklaard dat verzoekster geen inkomsten had in 2019. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat hiermee niet wordt aangetoond dat zij voordien geen inkomsten had of steun kreeg van lokale overheden.

In de mate verzoekster betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het geheel van de voorgelegde documenten, toont zij dit niet aan. Noch maakt verzoekster aannemelijk dat uit het geheel van de documenten wel zou blijken dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeksters betoog is niet meer dan een eigen beoordeling van haar zaak die niet aantoonde dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft verweerder de door verzoekster voorgelegde stukken onder de loep genomen, doch geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De subjectieve overtuiging van verzoekster, dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, is geenszins afdoende om de bevindingen van verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 47/1, eerste lid, 2° of artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar verzoekster zich richt ten aanzien van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), beperkt zij zich ertoe aan te voeren dat het bestreden bevel samen met de beslissing tot weigering van verblijf uit het rechtsverkeer genomen moet worden. Hoger is reeds gebleken dat er hiertoe geen aanleiding is.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De bewering dat verzoekster bij de *“de opvolging van de bestreden beslissing geraakt [wordt] in [haar] opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins en familielevens en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen”*, is niet van aard om aanleiding te geven tot de vernietiging van de bijlage 38. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN